Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

26 päivänä tammikuuta 2017*

Muutoksenhaku — Polkumyynti — Täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 501/2013 — Indonesiasta, Malesiasta, Sri Lankasta ja Tunisiasta lähtöisin olevien polkupyörien tuonti — Kiinasta peräisin olevien polkupyörien tuonnissa käyttöön otetun lopullisen polkumyyntitullin laajentaminen kyseisiin tuonteihin — Asetus (EY) N:o 1225/2009 — 13 artikla — Kiertäminen — 18 artikla — Yhteistyön puuttuminen — Näyttö — Yhtäpitävien seikkojen kokonaisuus

Yhdistetyissä asioissa C-247/15 P, C-253/15 P ja C-259/15 P,

joissa on kyse kolmesta Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joista ensimmäinen on tehty 27.5., toinen 29.5. ja kolmas 1.6.2015,

Maxcom Ltd, kotipaikka Plovdiv (Bulgaria), edustajinaan L. Ruessmann, avocat, ja J. Beck, solicitor,

valittajana,

ja jossa muina osapuolina ovat

Chin Haur Indonesia PT, kotipaikka Tangerang (Indonesia), edustajinaan T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, ja F.-C. Laprévote, avocat,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään aluksi S. Boelaert, sittemmin asiamiehinään H. Marcos Fraile ja B. Driessen, avustajinaan R. Bierwagen ja C. Hipp, Rechtsanwälte,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Euroopan komissio, asiamiehinään J.-F. Brakeland ja M. França,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa (C-247/15 P),

ja

Euroopan komissio, asiamiehinään J.-F. Brakeland ja M. França,

valittajana,

ja jossa muina osapuolina ovat

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

Chin Haur Indonesia PT, kotipaikka Tangerang, edustajinaan T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, ja F.-C. Laprévote, avocat,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään aluksi S. Boelaert, sittemmin asiamiehinään H. Marcos Fraile ja B. Driessen, avustajinaan R. Bierwagen ja C. Hipp, Rechtsanwälte,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Maxcom Ltd, kotipaikka Plovdiv, edustajinaan L. Ruessmann, avocat, ja J. Beck, solicitor,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa (C-253/15 P),

sekä

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään aluksi S. Boelaert, sittemmin asiamiehinään H. Marcos Fraile ja B. Driessen, avustajinaan R. Bierwagen ja C. Hipp, Rechtsanwälte,

valittajana,

ja jossa muina osapuolina ovat

Chin Haur Indonesia PT, kotipaikka Tangerang, edustajinaan T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, ja F.-C. Laprévote, avocat,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Euroopan komissio, asiamiehinään J.-F. Brakeland ja M. França,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Maxcom Ltd, kotipaikka Plovdiv, edustajinaan L. Ruessmann, avocat, ja J. Beck, solicitor,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa (C-259/15 P),

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja T. von Danwitz sekä tuomarit E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (esittelevä tuomari) ja C. Lycourgos,

julkisasiamies: P. Mengozzi,

kirjaaja: hallintovirkamies V. Giacobbo-Peyronnel,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 2.6.2016 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 22.9.2016 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Valituksillaan Maxcom Ltd, Euroopan unionin neuvosto ja Euroopan komissio vaativat sen 19.3.2015 annetun unionin yleisen tuomioistuimen tuomion Chin Haur Indonesia v. neuvosto (T-412/13, EU:T:2015:163; jäljempänä valituksenalainen tuomio) kumoamista, jolla unionin yleinen tuomioistuin on kumonnut Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien polkupyörien tuonnissa täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 990/2011 käyttöön otetun lopullisen polkumyyntitullin laajentamisesta koskemaan Indonesiasta, Malesiasta, Sri Lankasta ja Tunisiasta lähtöisin olevien polkupyörien tuontia riippumatta siitä, onko alkuperämaaksi ilmoitettu Indonesia, Malesia, Sri Lanka tai Tunisia 29.5.2013 annetun neuvoston täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 501/2013 (EUVL 2013, L 153, s. 1; jäljempänä riidanalainen asetus) 1 artiklan 1 ja 3 kohdan siltä osin kuin ne koskevat Chin Haur Indonesia PT:tä (jäljempänä Chin Haur).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Asian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan voimassa olleet säännökset Euroopan unionin polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden toteuttamisesta sisältyivät polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 30.11.2009 annettuun neuvoston asetukseen (EY) N:o 1225/2009 (EUVL 2009, L 343, s. 51, ja oikaisu EUVL 2010, L 7, s. 22), sellaisena kuin se oli muutettuna 12.12.2012 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1168/2012 (EUVL 2012, L 344, s. 1; jäljempänä perusasetus).

3 Mainitun asetuksen 13 artiklassa, jonka otsikko on ”Kiertäminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Jos voimassa olevia toimenpiteitä kierretään, tämän asetuksen perusteella käyttöön otetut polkumyyntitullit voidaan laajentaa koskemaan samankaltaisen tuotteen tai siihen verrattuna vähäisiä muutoksia sisältävän tuotteen tuontia kolmannesta maasta, kyseisen vähäisiä muutoksia sisältävän samankaltaisen tuotteen tuontia toimenpiteiden kohteena olevasta maasta tai näiden tuotteiden osien tuontia. Jos voimassa olevia toimenpiteitä kierretään, polkumyyntitullit, jotka vastaavat enintään 9 artiklan 5 kohdan mukaisesti käyttöön otettua jäännöspolkumyyntitullia, voidaan laajentaa koskemaan sellaisista toimenpiteiden kohteena olevien maiden yrityksistä peräisin olevaa tuontia, joiden tuotteisiin sovelletaan yksilöllistä tullia. Kiertäminen määritellään kolmansien maiden ja yhteisön tai toimenpiteiden kohteena olevan maan yksittäisten yritysten ja yhteisön välisen kaupan rakenteen muutokseksi, joka johtuu käytännöstä, menettelystä tai toiminnasta, jolla ei ole riittävästi perusteita tai jolla ei ole muuta taloudellista perustetta kuin tullin käyttöön ottaminen, ja kun lisäksi on olemassa näyttöä vahingosta tai siitä, että tullin korjaavat vaikutukset vaarantuvat samankaltaisen tuotteen hintojen ja/tai määrien osalta ja näyttöä polkumyynnistä verrattuna samankaltaisen tuotteen aikaisemmin määritettyihin normaaliarvoihin, tarvittaessa 2 artiklan säännösten mukaisesti.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu käytäntö, menettely tai toiminta käsittää muun muassa tarkasteltavana olevan tuotteen vähäisen muuttamisen tavalla, joka johtaa sen luokittelemiseen tullikoodeihin, joihin ei tavallisesti sovelleta toimenpiteitä, edellyttäen kuitenkin, että tuotteen [perusominaisuudet] eivät ole muuttuneet, toimenpiteiden kohteena olevan tuotteen lähettämisen kolmansien maiden kautta, viejien tai tuottajien toimenpiteiden kohteena olevassa maassa toteuttamat toimet myyntinsä rakenteiden ja kanavien uudelleen järjestämiseksi siten, että niiden tuotteet viedään lopulta yhteisöön sellaisten tuottajien kautta, joiden tuotteisiin sovelletaan alempaa yksilöllistä tullia kuin kyseisten valmistajien tuotteisiin, ja 2 kohdassa esitetyin edellytyksin tapahtuvan osien kokoonpanon yhteisössä tai kolmannessa maassa.

2. Kokoonpanotoiminnan yhteisössä tai kolmannessa maassa katsotaan olevan voimassa olevien toimenpiteiden kiertämistä, jos:

a) toiminta on alkanut tai huomattavasti lisääntynyt polkumyyntitutkimuksen vireillepanosta alkaen tai juuri ennen sitä ja jos kyseessä olevat osat tulevat maasta, johon sovelletaan toimenpiteitä;

b) osat muodostavat vähintään 60 prosenttia kokoonpantavan tuotteen osien kokonaisarvosta; kiertämistä ei missään tapauksessa katsota tapahtuvan, jos kokoonpanossa tai valmistuksessa käytettävien osien arvonlisäys on enemmän kuin 25 prosenttia valmistuskustannuksista; ja

c) tullin korjaavat vaikutukset kumoutuvat samankaltaisen kokoonpannun tuotteen hintojen ja/tai määrien osalta, ja jos on todisteita polkumyynnistä verrattuna samankaltaisten tuotteiden aikaisemmin määritettyihin normaaliarvoihin.

3. Tutkimus pannaan vireille tämän artiklan mukaisesti komission aloitteesta taikka jäsenvaltion tai minkä tahansa asianomaisen osapuolen pyynnöstä, jos on olemassa riittävä näyttö 1 kohdassa luetelluista tekijöistä. Tutkimus pannaan neuvoa-antavan komitean kuulemisen jälkeen vireille komission asetuksella, jolla voidaan myös velvoittaa tulliviranomaiset saattamaan tuonnin kirjaaminen pakolliseksi 14 artiklan 5 kohdan mukaisesti tai vaatimaan vakuuksia. Tutkimuksen suorittaa komissio, mahdollisesti tulliviranomaisten avustuksella, ja se on päätettävä yhdeksän kuukauden kuluessa. Jos lopullisesti vahvistettujen tosiasioiden mukaan on perusteltua laajentaa toimenpiteiden soveltamisalaa, neuvosto päättää asiasta komission ehdotuksesta, jonka tämä tekee kuultuaan neuvoa-antavaa komiteaa. Neuvosto on hyväksynyt ehdotuksen, jollei se yksinkertaisella enemmistöllä päätä hylätä sitä kuukauden kuluessa siitä, kun komissio on toimittanut sille ehdotuksen. Toimenpiteiden laajentaminen tulee voimaan siitä päivästä alkaen, jolloin kirjaaminen tehtiin pakolliseksi 14 artiklan 5 kohdan mukaisesti tai jolloin vakuudet on vaadittu. Tämän artiklan osalta sovelletaan tämän asetuksen asiaa koskevia, tutkimusten vireillepanoa ja suorittamista sääteleviä menettelysäännöksiä.

4. Tuontia ei kirjata 14 artiklan 5 kohdan mukaisesti eikä siihen sovelleta toimenpiteitä, jos niillä kauppaa käyvät yritykset on vapautettu tulleista. Asianmukaiseen näyttöön nojautuvat vapautuksia koskevat pyynnöt on tehtävä tutkimuksen vireillepanosta annetussa komission asetuksessa vahvistetussa määräajassa. Jos kiertämiskäytäntöä, -menettelyä tai -toimintaa harjoitetaan yhteisön ulkopuolella, vapautus voidaan myöntää niille tarkasteltavana olevan tuotteen tuottajille, jotka voivat osoittaa, etteivät ne ole etuyhteydessä yhteenkään toimenpiteiden kohteena olevaan tuottajaan ja joiden osalta todetaan, etteivät ne ole osallisina tämän artiklan 1 ja 2 kohdassa määritellyissä kiertämiskäytännöissä. Jos kiertämiskäytäntöä, -menettelyä tai -toimintaa harjoitetaan yhteisössä, vapautus voidaan myöntää tuojille, jotka voivat osoittaa, etteivät ne ole etuyhteydessä toimenpiteiden kohteena oleviin tuottajiin.

Nämä vapautukset myönnetään komission päätöksellä neuvoa-antavan komitean kuulemisen jälkeen tai toimenpiteet käyttöön ottavalla neuvoston päätöksellä, ja ne ovat voimassa kyseisessä päätöksessä vahvistetun ajan ja siinä vahvistetuin edellytyksin.

– –”

4 Mainitun asetuksen 18 artiklassa säädettiin seuraavaa:

”1. Jos osapuoli, jota asia koskee, kieltäytyy antamasta tarvittavia tietoja tai ei toimita niitä tässä asetuksessa säädetyssä määräajassa tai merkittävällä tavalla vaikeuttaa tutkimuksia, alustavat tai lopulliset päätelmät, riippumatta siitä, ovatko ne myönteisiä vai kielteisiä, voidaan tehdä käytettävissä olevien tietojen perusteella. – –

– –

6. Jos asianomainen osapuoli ei toimi yhteistyössä tai toimii vain osittain yhteistyössä ja jos olennaisia tietoja ei näin ollen toimiteta, lopputulos voi olla osapuolelle vähemmän suotuisa kuin se olisi ollut, jos osapuoli olisi toiminut yhteistyössä.”

Asioiden tausta ja riidanalainen asetus

5 Asioiden tausta on esitetty valituksenalaisen tuomion 1–28 kohdassa. Nyt käytävän menettelyn tarpeisiin asioiden tausta voidaan tiivistää seuraavalla tavalla.

6 Komissio vastaanotti 14.8.2012 European Bicycle Manufacturers Associationin (EBMA) kolmen unionin polkupyöränvalmistajan puolesta esittämän pyynnön tutkia lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien polkupyörien tuonnissa asetuksen N:o 1225/2009 11 artiklan 2 kohdan mukaisen toimenpiteiden voimassaolon päättymistä koskevan tarkastelun jälkeen 3.10.2011 annetulla neuvoston täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 990/2011 (EUVL 2011, L 261, s. 2) käyttöön otettujen polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden mahdollista kiertämistä polkupyörien tuonnilla Indonesiasta, Malesiasta, Sri Lankasta ja Tunisiasta.

7 Komissio antoi 25.9.2012 asetuksen (EU) N:o 875/2012 täytäntöönpanoasetuksella N:o 990/2011 käyttöön otettujen polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden mahdollista kiertämistä polkupyörien tuonnilla Indonesiasta, Malesiasta, Sri Lankasta tai Tunisiasta, riippumatta siitä, onko niiden alkuperämaaksi ilmoitettu Indonesia, Malesia, Sri Lanka tai Tunisia, koskevan tutkimuksen vireillepanosta ja kyseisen tuonnin kirjaamisvelvoitteesta (EUVL 2012, L 258, s. 21).

8 Komissio ilmoitti Chin Haurille, joka on Indonesiaan sijoittautunut yhtiö, joka vie polkupyöriä unioniin, 26.9.2012 mainitun tutkimuksen aloittamisesta ja toimitti sille perusasetuksen 13 artiklan 4 kohdan nojalla vapautusta koskevan lomakkeen. Chin Hauria kehotettiin vastaamaan mainittuun lomakkeeseen viimeistään 2.11.2012. Se jätti komissiolle vastauksensa 5.11.2012. Mainitun toimielimen pyyntöjen johdosta Chin Haur toimitti kyseistä vastausta täydentäviä asiakirjoja 3.12. ja 4.12.2012.

9 Komissio teki 6.12. ja 7.12.2012 tarkastuskäynnin Chin Haurin tiloissa. Tuolloin Chin Haur antoi komissiolle tarkistetun vastauksensa vapautusta koskevaan lomakkeeseen.

10 Komissio ilmoitti 28.1.2013 Chin Haurille aikovansa soveltaa perusasetuksen 18 artiklaa. Chin Haur jätti tätä koskevat huomautuksensa 4.2.2013.

11 Komissio lähetti 21.3.2013 Chin Haurille ja Indonesian sekä Kiinan viranomaisille yleisen ilmoitusasiakirjan, jossa se esitti jälleenlaivausta ja kokoonpanotoimintaa koskevat päätelmänsä ja selvitti aikomustaan ehdottaa Kiinasta lähtöisin olevien polkupyörien tuonnissa käyttöön otettujen polkumyyntitoimenpiteiden laajentamista Indonesiasta peräisin olevaan tuontiin. Mainitulla asiakirjalla kyseinen toimielin hylkäsi myös Chin Haurin vaatimuksen vapautuksen soveltamisesta erityisesti sen vuoksi, että Chin Haurin esittämät tiedot eivät olleet luotettavia.

12 Neuvosto antoi 29.5.2013 riidanalaisen asetuksen.

13 Mainitun asetuksen 28–33 perustelukappaleessa neuvosto ilmoitti lähinnä indonesialaisten yhtiöiden yhteistyön asteesta, että niiden neljän indonesialaisen yhtiön joukosta, jotka jättivät perusasetuksen 13 artiklan 4 kohdan nojalla vapautushakemuksen, vain kolmen katsottiin tehneen yhteistyötä ja että perusasetuksen 18 artiklan mukaisesti neljättä yhtiötä koskevat päätelmät perustuivat siis saatavilla olleisiin tietoihin.

14 Mainitun asetuksen 58 perustelukappaleessa neuvosto totesi, että Indonesian ja unionin välisen kaupan rakenne oli muuttunut perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

15 Riidanalaisen päätöksen 59–67 perustelukappaleessa neuvosto analysoi kiertämiskäytäntöjä, jotka olivat johtaneet kyseisen kolmannen valtion ja unionin välisen kaupan rakenteen muuttumiseen.

16 Jälleenlaivauskäytännöistä mainitun asetuksen 61, 62 ja 64 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(61) Näistä neljästä alun perin yhteistyössä toimineesta yrityksestä kolmen osalta tutkimuksessa ei tullut esiin jälleenlaivauskäytäntöjä.

(62) Neljännen yrityksen osalta oli perusteltua soveltaa perusasetuksen 18 artiklaa (ks. johdanto-osan 29–33 kappale). Tutkimuksessa kävi ilmi, että yritys ei omistanut riittävästi tuotantovälineitä, jotta unioniin suuntautuvan viennin määrä raportointijaksolla olisi ollut perusteltua, ja koska muita perusteita ei esitetty, voidaan päätellä, että yritys osallistui kiertämiskäytäntöihin jälleenlaivauksen kautta.

– –

(64) Kun otetaan huomioon Indonesian ja unionin välisen kaupan rakenteessa tapahtunut muutos (ks. johdanto-osan 58 kappale) perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdan mukaisesti, yhtä indonesialaista yritystä koskevat havainnot (ks. johdanto-osan 61 kappale) ja se, että kaikki indonesialaiset tuottajat/viejät eivät ilmoittautuneet ja tehneet yhteistyötä, Kiinasta peräisin olevien tuotteiden jälleenlaivaus Indonesian kautta voidaan näin ollen vahvistaa.”

17 Mainitun asetuksen 65–67 perustelukappaleessa neuvosto totesi, ettei perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua kokoonpanotoimintaa voitu osoittaa tapahtuneen.

18 Saman asetuksen 92, 96 ja 102 perustelukappaleessa neuvosto totesi ensinnäkin, ettei muita syitä tai taloudellista perustetta kuin voimassa olevan polkumyyntitullin välttäminen ollut, toiseksi, että kyseisten toimenpiteiden korjaava vaikutus vaarantui, ja kolmanneksi, että kyseessä oli polkumyynti aiemmin määritettyyn normaaliarvoon verrattuna.

19 Näin ollen neuvosto totesi riidanalaisen asetuksen 115 perustelukappaleessa, että perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua kiertämistä oli esiintynyt siten, että tuotteita oli jälleenlaivattu Indonesian kautta.

20 Riidanalaisen asetuksen 1 artiklan 1 kohdalla laajennettiin täytäntöönpanoasetuksen N:o 990/2011 1 artiklan 2 kohdassa säädetty 48,5 prosentin suuruinen lopullinen polkumyyntitulli koskemaan Indonesiasta laivattujen polkupyörien tuontia siitä riippumatta, oliko tuonnin ilmoitettu olevan peräisin kyseisestä maasta vai ei. Mainitun asetuksen 1 artiklan 3 kohdassa säädetään laajennetun tullin perimisestä samasta tuonnista, joka on kirjattu asetuksen N:o 875/2012 mukaisesti.

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

21 Chin Haur nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 9.8.2013 jättämällään kannekirjelmällä kanteen riidanalaisen asetuksen 1 artiklan 1 ja 3 kohdan kumoamiseksi siltä osin kuin mainitut säännökset koskevat Chin Hauria.

22 Komissio toimitti 17.10.2013 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen neuvoston vaatimuksia. Unionin yleisen tuomioistuimen seitsemännen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 11.11.2013 antamallaan määräyksellä komission väliintulohakemuksen.

23 Maxcom toimitti 19.3.2014 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen neuvoston vaatimuksia. Unionin yleisen tuomioistuimen seitsemäs jaosto hyväksyi kyseisen väliintulohakemuksen 16.7.2014 antamallaan määräyksellä.

24 Chin Haur esitti kumoamiskanteensa tueksi kolme kanneperustetta. Ensimmäinen peruste koski perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdan ja 18 artiklan 1 kohdan rikkomista. Sen ensimmäisessä osassa Chin Haur kiisti neuvoston päätelmän, jonka mukaan kaupan rakenne oli muuttunut. Saman kanneperusteen toisessa osassa Chin Haur kiisti riidanalaisen asetuksen 62 perustelukappaleessa esitetyn neuvoston päätelmän, joka koski jälleenlaivaustoiminnan harjoittamista. Toisen kanneperusteen, joka koski neuvoston näkemystä siitä, ettei Chin Haur ollut tehnyt yhteistyötä, mukaan perusasetuksen 18 artiklaa oli rikottu, suhteellisuusperiaatetta oli loukattu ja perusteluvelvollisuus oli jätetty täyttämättä. Kolmas kanneperuste koski perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdan rikkomista ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista. Kyseessä oli neuvoston toteamus polkumyynnin harjoittamisesta.

25 Neuvosto puolestaan esitti, että koko kumoamiskanne olisi jätettävä tutkimatta.

26 Valituksenalaisella tuomiolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi neuvoston väitteet, jotka koskivat kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä. Pääasian osalta unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi Chin Haurin kanteensa tueksi esittämän ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisen osan sekä toisen ja kolmannen kanneperusteen perusteettomina.

27 Sitä vastoin se hyväksyi ensimmäisen kanneperusteen toisen osan. Mainitun osan tueksi Chin Haur esitti kolme väitettä. Ensimmäisen väitteen osalta, joka perustui siihen, että riidanalaisen asetuksen 62 perustelukappaletta rasitti arviointivirhe, unionin yleinen tuomioistuin arvioi ensin valituksenalaisen tuomion 81–94 kohdassa Chin Haurin tutkinnan kuluessa esittämiä seikkoja. Se totesi, etteivät mainitut seikat näyttäneet toteen sitä, että se oli tosiaankin Indonesiasta peräisin olevien polkupyörien viejä, tai että mainittu yritys täytti perusasetuksen 13 artiklan 2 kohdassa säädetyt kriteerit.

28 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli valituksenalaisen tuomion 95–103 kohdassa aineistoa, joka neuvostolla oli käytettävissään, kun se teki päätelmän, jonka mukaan jälleenlaivaustoimintaa oli harjoitettu. Se katsoi mainitun tuomion 95 ja 104 kohdassa, että mainittujen seikkojen perusteella kyseisellä toimielimellä ei ollut riittävästi tietoja, joiden perusteella se olisi voinut pätevästi katsoa riidanalaisen asetuksen 62 perustelukappaleessa, ettei Chin Haurilla ollut riittävää tuotantokapasiteettia unioniin vietyjen määrien perustelemiseksi ja että se siis harjoitti jälleenlaivaustoimintaa. Tältä osin unionin yleinen tuomioistuin täsmensi saman tuomion 103 kohdassa, että vaikkei Chin Haur ole kyennyt näyttämään toteen, että se vei Indonesiasta peräisin olevia tuotteita, tai että se täytti perusasetuksen 13 artiklan 2 kohdassa säädetyt kriteerit, tästä ei voi päätellä, että Chin Haur olisi harjoittanut jälleenlaivaustoimintaa.

29 Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 105 kohdassa, ettei tosin ole mahdotonta, että Chin Haur osallistui jälleenlaivaustoimintaan kaikkien niiden käytäntöjen, menettelyjen tai toimintojen puitteissa, joille ei ollut muuta riittävää syytä tai taloudellista perustetta kuin perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetun alkuperäisen polkumyyntitullin käyttöön ottaminen. Unionin yleinen tuomioistuin kuitenkin katsoi, että se seikka, ettei kantaja ole voinut näyttää toteen olleensa todellakin indonesialainen polkupyörien valmistaja tai täyttäneensä perusasetuksen 13 artiklan 2 kohdassa säädetyt perusteet, ei silti mahdollistanut sitä, että neuvosto voi näytön puuttuessa päätellä Chin Haurin osallistuneen jälleenlaivaukseen, koska tällaista mahdollisuutta ei ole lainkaan annettu perusasetuksessa tai oikeuskäytännössä.

30 Unionin yleinen tuomioistuin totesi näin ollen, että ensimmäisen perusteen toinen osa oli hyväksyttävä, eikä Chin Haurin muita väitteitä tarvinnut tutkia.

31 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin kumosi riidanalaisen asetuksen 1 artiklan 1 ja 3 kohdan Chin Hauria koskevilta osilta.

Asianosaisten vaatimukset ja oikeudenkäynti unionin tuomioistuimessa

32 Maxcom vaatii valituksessaan asiassa C-247/15 P unionin tuomioistuinta

— kumoamaan valituksenalaisen tuomion ensimmäisen kanneperusteen toisen osan osalta

— hylkäämään Chin Haurin unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämän ensimmäisen kanneperusteen kokonaisuudessaan ja

— velvoittamaan Chin Haurin korvaamaan Maxcomin oikeudenkäyntikulut muutoksenhakuvaiheessa ja väliintulossa unionin yleisessä tuomioistuimessa.

33 Komissio vaatii valituksessaan asiassa C-253/15 P unionin tuomioistuinta

— kumoamaan valituksenalaisen tuomion, hylkäämään ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn kanteen ja velvoittamaan Chin Haurin korvaamaan oikeudenkäyntikulut sekä

— toissijaisesti palauttamaan asian unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja määräämään, että kummassakin oikeusasteessa aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

34 Neuvosto vaatii valituksessaan asiassa C-259/15 P unionin tuomioistuinta

— kumoamaan valituksenalaisen tuomion, hylkäämään ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn kanteen ja velvoittamaan Chin Haurin korvaamaan neuvostolle aiheutuneet oikeudenkäyntikulut kummassakin oikeusasteessa sekä

— toissijaisesti palauttamaan asian unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja määräämään, että kummassakin oikeusasteessa aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

35 Chin Haur vaatii yhdistetyissä asioissa C-247/15 P, C-253/15 P ja C-259/15 P esittämässään vastineessa unionin tuomioistuinta

— hylkäämään valituksenalaisesta tuomiosta tehdyt valitukset kokonaisuudessaan

— toissijaisesti kumoamaan osittain riidanalaisen asetuksen 1 artiklan 1 ja 3 kohdan siltä osin kuin mainituissa säännöksissä ulotetaan Kiinasta peräisin olevien polkupyörien maahantuontiin sovellettava polkumyyntitulli Chin Hauriin ja hylätään Chin Haurin esittämä vapautushakemus

— velvoitetaan Maxcom, neuvosto ja komissio korvaamaan Chin Haurille kummassakin oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut ja

— toteuttamaan kaikki muut unionin tuomioistuimen asianmukaisiksi katsomat toimenpiteet.

36 Asiat C-247/15 P, C-253/15 P ja C-259/15 P yhdistettiin unionin tuomioistuimen presidentin 4.8.2015 antamalla määräyksellä kirjallista ja suullista käsittelyä sekä tuomion antamista varten.

Valitusten tarkastelu

37 Maxcomin, neuvoston ja komission valitustensa tueksi esittämät perusteet tähtäävät kaikki sen unionin yleisen tuomioistuimen toteamuksen kumoamiseen, jonka mukaan neuvosto ei voinut katsoa, että Chin Haur olisi harjoittanut jälleenlaivausta, ja jonka jälkeen mainittu tuomioistuin on hyväksynyt kanteen ja kumonnut riidanalaisen asetuksen osittain. Mainitut valitusperusteet ovat suurelta osin yhteneviä, ja ne voidaan koota olennaisilta osin kolmeen ryhmään.

38 Ensinnäkin Maxcom, neuvosto ja komissio vetoavat lähinnä siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdan soveltamisessa erilaisia oikeudellisia virheitä. Toiseksi komissio ja neuvosto väittävät, että valituksenalaisen tuomion perustelut ovat puutteelliset ja ristiriitaiset. Neuvosto vetoaa myös siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut sille esitetyt tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla. Kolmanneksi komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on loukannut sen menettelyllisiä oikeuksia.

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

39 Valitusperusteiden ensimmäinen ryhmä kohdistuu valituksenalaisen tuomion 95–105 kohtaan. Maxcom, neuvosto ja komissio katsovat lähinnä, että mainituissa kohdissa on tehty oikeudellisia virheitä, koska unionin yleinen tuomioistuin ei ole soveltanut perusasetuksen 13 artiklan 1 kohtaa oikein.

40 Ensinnäkin Maxcom ja komissio moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on katsonut, että neuvosto ei voinut todeta Chin Haurin harjoittaneen jälleenlaivausta sillä perusteella, ettei viimeksi mainittu ollut todellinen indonesialainen polkupyörien valmistaja ja ettei se harjoittanut perusasetuksen 13 artiklan 2 kohdassa vahvistetut raja-arvot ylittävää kokoonpanotoimintaa. Maxcomin mukaan kuitenkin ensinnäkin nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevien olosuhteiden kaltaisissa olosuhteissa, joissa Chin Haur oli tuonut maahan Kiinasta peräisin olevia osia ja vienyt unioniin polkupyöriä todistamatta olevansa valmistaja tai että sen harjoittama kokoonpanotoiminta ylitti perusasetuksen 13 artiklan 2 kohdassa asetetut raja-arvot, on mahdollista päätellä, että jälleenlaivausta on harjoitettu. Toiseksi Maxcom katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin ”palkitsee” Chin Hauria siitä, että Chin Haur on toimittanut puutteellisia ja ristiriitaisia tietoja, joita ei ole mahdollista tarkistaa. Kolmanneksi Maxcom väittää, ettei unionin yleisen tuomioistuimen arviointi ole perusasetuksen tavoitteen eikä unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaista, sillä mainitun oikeuskäytännön mukaan polkumyyntiä tutkivilla ja polkumyyntitulleista päättävillä unionin toimielimillä (jäljempänä unionin toimielimet) on kyseisissä tutkimuksissa laaja harkintavalta.

41 Toiseksi neuvosto ja komissio väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on virheellisesti edellyttänyt unionin toimielimiltä, että ne osoittavat, että jokainen valmistaja/viejä tutkimuksen kohteena olleessa maassa harjoitti jälleenlaivaustoimintaa, ja siis kääntänyt todistustaakan. Perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdassa edellytetään nimittäin sitä, että unionin toimielimet suorittavat analyysin maan tasolla eivätkä yksittäisten viejien tasolla, ja viimeksi mainittu analyysi on valmistajien/viejien tehtävä. Toiseksi mainitunlainen tulkinta tekisi perusasetuksen 13 artiklan 4 kohdan täysin tyhjäksi. Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin on niiden mukaan sekoittanut toisiinsa kiertämiskäytännön käsitteen ja yhden kyseisen käsitteen ilmentymän eli jälleenlaivauksen. Neljänneksi vaatimus jälleenlaivauksen toteamisesta yksittäistapauksessa on niiden mukaan unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön vastaista, sillä kyseisen oikeuskäytännön mukaan unionin toimielimillä on laaja harkintavalta kiertämisen toteamisessa. Viidenneksi unionin yleinen tuomioistuin on niiden mukaan hyväksynyt sille esitettyjä eri kumoamisperusteita arvioidessaan selvästi keskenään ristiriitaisia tulkintoja kiertämiskäytännön käsitteestä.

42 Kolmanneksi Maxcom, neuvosto ja komissio väittävät, että vaikka neuvoston päätelmät jälleenlaivauksesta olisivat virheellisiä, riidanalaisen asetuksen kumoaminen ei kuitenkaan olisi perusteltua. Maxcomin mukaan nimittäin unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan oikeudellinen virhe voi olla perusteena kyseisen toimen kumoamiselle vain siinä tapauksessa, että ilman mainittua virhettä kokonaisarvioinnin tulos olisi ollut erilainen. Neuvosto ja komissio muistuttavat myös siitä, että valituksenalainen tuomio koskee mainitun asetuksen 62 perustelukappaletta, joka koskee erityisesti Chin Hauria. Mainitun asetuksen 63 ja 64 perustelukappaleista ilmenee niiden mukaan kuitenkin, että toteamus Indonesian kautta tapahtuvasta jälleenlaivauskäytännöstä ei perustu yksinomaan siihen toteamukseen, että Chin Haurilla oli tällainen käytäntö. Näin ollen komissio väittää, että vaikka neuvosto olisikin tehnyt arviointivirheen katsoessaan, että Chin Haur oli mukana jälleenlaivauksessa, sillä oli oikeus todeta indonesialaisia valmistajia/viejiä koskevien todisteiden ja kaupan rakenteen muuttumisen perusteella, että Indonesiassa tapahtui jälleenlaivausta.

43 Chin Haur kiistää nämä väitteet.

44 Aluksi Chin Haur vetoaa siihen, että siltä osin kuin Maxcomin, neuvoston ja komission väitteissä riitautetaan unionin yleisen tuomioistuimen toteamus, jonka mukaan jälleenlaivauksesta ei ollut riittäviä todisteita Chin Haurin osalta, mainitut väitteet koskevat unionin yleisen tuomioistuimen suorittamaa tosiseikkojen arviointia ja ne on siis jätettävä tutkimatta.

45 Pääasian osalta Chin Haur väittää ensinnäkin, että Maxcom, neuvosto ja komissio eivät ole ymmärtäneet unionin yleisen tuomioistuimen päätelmien merkitystä oikein. Unionin yleinen tuomioistuin on Chin Haurin mukaan ensinnäkin valituksenalaisessa tuomiossa vain todennut, että unionin toimielimillä oli todistustaakka jälleenlaivauksen osalta, ja huomauttanut, että esillä olleessa asiassa mainitut toimielimet eivät olleet täyttäneet kyseistä näyttövelvollisuutta. Neuvosto ja komissio pyrkivät Chin Haurin mukaan kiertämään mainittua menettelysääntöä tekemällä eron maan tasolla tapahtuneen säännösten kiertämisen, jonka osalta todistustaakka oli niiden mukaan neuvostolla, ja viejän tasolla tapahtuneen säännösten kiertämisen, jonka osalta todistustaakka oli niiden mukaan viejällä, arvioinnin välillä. Mainitulla lähestymistavalla ei Chin Haurin mukaan ole merkitystä nyt käsiteltävässä asiassa, koska neuvosto oli itse yhdistänyt kyseiset kaksi analyysia riidanalaisessa asetuksessa.

46 Toiseksi Chin Haur väittää, että toisin kuin neuvosto ja komissio ovat tuoneet esiin, unionin yleinen tuomioistuin ei katso, että unionin toimielinten olisi osoitettava, että kukin yksittäinen valmistaja/viejä harjoittaa jälleenlaivausta. Unionin yleinen tuomioistuin sen mukaan edellyttää vain, että kyseiset toimielimet esittävät todisteet väitteilleen, eli sille, että polkupyöriä jälleenlaivataan Indonesian kautta, koska Chin Haurin viemät polkupyörät on jälleenlaivattu.

47 Kolmanneksi Chin Haur on sitä mieltä, että vaikka unionin tuomioistuin on katsonut tuomiossa Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154), että siinä tapauksessa, että yhteistyötä ei tehdä, unionin toimielimillä on oikeus tukeutua yhtäpitävien välillisten todisteiden kokonaisuuteen, nyt käsiteltävässä asiassa toimielimillä ei ollut mainitunlaista todisteiden kokonaisuutta jälleenlaivauksen osalta.

48 Neljänneksi Chin Haur tuo esiin, että väitteessä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin olisi sekoittanut kiertämiskäytännön käsitteen yhteen sen ilmentymään, eli jälleenlaivaukseen, ei ole mitään järkeä. Jos unionin yleinen tuomioistuin on kumonnut riidanalaisen asetuksen sillä perusteella, että unionin toimielimet eivät olleet osoittaneet jälleenlaivausta tapahtuneen, se on johtunut siitä, että jälleenlaivaus on ainoa kiertämiskäytäntö, jota Indonesiassa mainittujen toimielinten mukaan esiintyi.

49 Toiseksi Chin Haur katsoo, että unionin yleisellä tuomioistuimella oli oikeus kumota riidanalainen asetus sillä perusteella, että neuvosto ei ollut pätevästi todennut sellaisen jälleenlaivaustoiminnan olemassaoloa, jota Chin Haur olisi harjoittanut. Toisin kuin Maxcom, neuvosto ja komissio nimittäin Chin Haurin mukaan väittävät, neuvosto ei riidanalaisessa päätöksessä lainkaan ollut todennut, että

muut indonesialaiset valmistajat kuin Chin Haur olisivat harjoittaneet jälleenlaivaustoimintaa. Riidanalaisessa asetuksessa todetaan ainoastaan, että osa kyseisistä valmistajista, joiden osuus polkupyörien kokonaistuotannosta oli pieni, ei ollut toiminut yhteistyössä. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan neuvosto ja komissio eivät voi kuitenkaan päätellä jälleenlaivausta tapahtuneen pelkästään sillä perusteella, etteivät yksittäiset valmistajat/viejät ole toimineet yhteistyössä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

Tutkittavaksi ottaminen

50 On muistettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sillä ei ole toimivaltaa määrittää asian tosiseikastoa eikä lähtökohtaisesti myöskään arvioida sitä selvitystä, johon unionin yleinen tuomioistuin on asian tosiseikastoa määrittäessään tukeutunut. Silloin, kun tämä selvitys on saatu asianmukaisesti ja todistustaakkaa sekä asian selvittämistä koskevia menettelysääntöjä ja yleisiä oikeusperiaatteita on noudatettu, ainoastaan unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida sille esitetyn selvityksen näyttöarvoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tämä arviointi ei näin ollen ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin.

51 Näyttöön sovellettavien sääntöjen väitetty rikkominen on kuitenkin oikeuskysymys, joka voidaan tutkia muutoksenhakuvaiheessa (tuomio 10.7.2008, Bertelsmann ja Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 44 kohta).

52 Maxcomin, neuvoston ja komission tämän valitusperusteiden ryhmän tueksi esittämissä väitteissä unionin yleistä tuomioistuinta moititaan kuitenkin lähinnä siitä, ettei se ole noudattanut todistustaakkaa koskevia sääntöjä eikä perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun säännösten kiertämisen toteen näyttämisen näyttökynnystä. Näin ollen Chin Haurin väitettä siitä, että tähän ryhmään kuuluvat valitusperusteet olisi jätettävä tutkimatta, ei voida hyväksyä.

Asiakysymys

– Alustavat huomautukset

53 Maxcomin, neuvoston ja komission ensimmäisen valitusperusteiden ryhmän tueksi esittämät väitteet koskevat kysymystä todistustaakasta sekä siitä, millainen näyttökynnys säännösten kiertämisen osalta on asetettava olosuhteissa, joissa osa kyseisistä valmistajista/viejistä ei ole tehnyt yhteistyötä tutkinnassa tai ei ole tehnyt siinä tyydyttävää yhteistyötä.

54 Tästä on muistettava ensinnäkin, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä on todettu, että yhteisen kauppapolitiikan ja aivan erityisesti kaupallisten suojatoimenpiteiden alalla unionin toimielimillä on laaja harkintavalta, koska ne taloudelliset, poliittiset ja oikeudelliset tilanteet, joita toimielinten on arvioitava, ovat monitahoisia. Tällaista arviointia koskevassa tuomioistuinvalvonnassa on näin ollen rajoituttava tarkistamaan, että menettelysääntöjä on noudatettu, että riitautetun valinnan perustaksi hyväksytyt tosiseikat ovat aineellisesti paikkansapitäviä, että näitä tosiseikkoja arvioitaessa ei ole tehty ilmeistä virhettä ja että harkintavaltaa ei ole käytetty väärin (ks. tuomio 16.2.2012, neuvosto ja komissio v. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP, C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, 63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

55 Kiertämiskäytäntöjä koskevasta todistustaakasta on todettava, että perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdan mukaan polkumyyntitullien kiertäminen on näytetty, jos neljä edellytystä täyttyy. Ensinnäkin kolmannen maan ja unionin tai sen maan, jonka yhtiöihin toimenpiteitä sovelletaan, ja unionin välisen kaupan rakenteen on täytynyt muuttua. Toiseksi mainitun muutoksen on johduttava käytännöstä,

menettelystä tai toiminnasta, jolla ei ole muuta riittävää syytä tai taloudellista perustetta kuin tullin käyttöön ottaminen. Kolmanneksi on oltava seikkoja, jotka osoittavat, että unionin teollisuudelle aiheutuu vahinkoa tai että polkumyyntitullin korjaavat vaikutukset kumoutuvat. Neljänneksi on oltava todisteita siitä, että polkumyyntiä tapahtuu.

56 Kyseisen asetuksen 13 artiklan 3 kohdan mukaan komission tehtävänä on panna vireille tutkimus sellaisen näytön perusteella, joka osoittaa, että ensi arviolta kyse on kiertämiskäytännöistä. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan mainitulla säännöksellä vahvistetaan periaate, jonka mukaan todistustaakka säännösten kiertämisestä on unionin toimielimillä (ks. vastaavasti tuomio 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, 35 kohta).

57 Lisäksi perusasetuksen 13 artiklan sanamuodosta ja systematiikasta ilmenee, että säännösten kiertämisen osoittamiseksi kyseisten toimielinten on suoritettava kokonaisarviointi, joka koskee säännösten kiertämistä koskevan tutkimuksen kohteena olevaa kolmatta maata kokonaisuudessaan. Näyttääkseen toteen mainitunlaisen säännösten kiertämisen niiden ei sitä vastoin tarvitse analysoida kunkin yksittäisen valmistajan/viejän tilannetta, vaan mainitun asetuksen 13 artiklan 4 kohdan perusteella esitettyjen hakemusten yhteydessä mainittu analyysi kuuluu kyseisille yksittäisille valmistajille/viejille.

58 Perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdassa säädetään nimittäin, että silloin kun polkumyyntitullien kiertäminen on näytetty toteen, kyseiset tullit voidaan muun muassa ulottaa kolmansista maista peräisin olevien samankaltaisten tavaroiden tuontiin. Kyseisen asetuksen 13 artiklan 4 kohdassa säädetään lisäksi kolmanteen maahan sijoittautuneiden valmistajien/viejien mahdollisuudesta saada hakemuksesta vapautuksia, jos ne eivät ole sidoksissa mainittujen toimenpiteiden kohteena olevaan valmistajaan/viejään ja jos ne ovat todistaneet, etteivät ne harjoita kiertämiskäytäntöjä. Mainitussa säännöksessä täsmennetään, että vapautushakemukset on asianmukaisesti perusteltava.

59 Kuten neuvosto ja komissio siis toteavat, perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdan mukaan unionin toimielimet näyttävät toteen polkumyyntitullien kiertämiskäytännön olemassaoloa koskevan toteamuksen koko mainitun kolmannen maan osalta, kun taas kunkin yksittäisen valmistajan/viejän on näytettävä toteen, että sen oma erityistilanne oikeuttaa kyseisen asetuksen 13 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun vapautuksen myöntämiseen.

60 Näyttökynnyksestä kiertämisen toteennäyttämisessä tilanteessa, jossa osa valmistajista/viejistä ei tee riittävästi yhteistyötä tai ei tee sitä lainkaan, on muistutettava, ettei perusasetuksessa ole säännöstä, jossa annettaisiin komissiolle valta velvoittaa kiertämistä koskevassa tutkimuksessa niitä tuottajia tai viejiä, joita valitus koskee, osallistumaan tutkimukseen tai toimittamaan tietoja. Komissio on siten riippuvainen siitä, että asianomaiset osapuolet tekevät yhteistyötä vapaaehtoisesti toimittaakseen sille tarvittavat tiedot (tuomio 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, 32 kohta).

61 Unionin lainsäätäjä on säätänyt tästä syystä perusasetuksen 18 artiklan 1 kohdassa, että jos osapuoli, jota asia koskee, kieltäytyy antamasta tarvittavia tietoja tai ei toimita niitä tai merkittävällä tavalla vaikeuttaa tutkimuksia, alustavat tai lopulliset päätelmät, riippumatta siitä, ovatko ne myönteisiä vai kielteisiä, voidaan tehdä käytettävissä olevien tietojen perusteella (tuomio 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, 33 kohta).

62 Kyseisen asetuksen 18 artiklan 6 kohdassa täsmennetään lisäksi, että jos asianomainen osapuoli ei toimi yhteistyössä tai toimii vain osittain yhteistyössä ja jos olennaisia tietoja ei näin ollen toimiteta, lopputulos voi olla osapuolelle vähemmän suotuisa kuin se olisi ollut, jos osapuoli olisi toiminut yhteistyössä.

63 Olosuhteissa, joissa valmistajat/viejät eivät tee lainkaan yhteistyötä, unionin tuomioistuin on katsonut, että vaikka perusasetuksessa ja erityisesti sen 13 artiklan 3 kohdassa vahvistetaan periaate, jonka mukaan todistustaakka kiertämisestä kuuluu unionin toimielimille, perusasetuksen 18 artiklan 1

ja 6 kohdan tarkoituksena on selvästi lieventää tätä taakkaa sillä, että näissä säännöksissä säädetään, että kyseiset toimielimet voivat perustaa kiertämistä koskevan tutkimuksensa päätelmät käytettävissä oleviin tietoihin ja että osapuolet, jotka eivät ole tehneet yhteistyötä, saattavat saada vähemmän suotuisan lopputuloksen kuin jos ne olisivat tehneet yhteistyötä (ks. vastaavasti tuomio 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, 35 kohta).

64 Unionin tuomioistuin on täsmentänyt tältä osin, että perusasetuksen 18 kohdasta ilmenee, ettei unionin lainsäätäjän tarkoituksena ole ollut vahvistaa laillista olettamaa, jonka perusteella siitä, etteivät asianomaiset osapuolet toimi yhteistyössä, voidaan suoraan todeta kiertäminen ja joka näin ollen vapauttaa unionin toimielimet näyttövaatimuksesta. Kun otetaan huomioon mahdollisuus tehdä jopa lopullisia päätelmiä käytettävissä olevien tietojen perusteella ja kohdella osapuolta, joka ei toimi yhteistyössä tai joka toimii vain osittain yhteistyössä, vähemmän suotuisasti kuin jos se olisi toiminut yhteistyössä, on kuitenkin aivan yhtä selvää, että unionin toimielimet voivat yhtäpitävien seikkojen kokonaisuuden perusteella päätyä katsomaan, että tulleja on kierretty perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla (tuomio 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, 36 kohta).

65 Kaikkien muiden ratkaisuiden vaarana on, että unionin kaupan suojatoimenpiteiden tehokkuus heikentyy joka kerran, kun unionin toimielimet joutuvat tilanteeseen, jossa kiertämisen näyttämiseksi toteutettavan tutkimuksen yhteydessä kieltäydytään yhteistyöstä (tuomio 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, 37 kohta).

66 Nyt käsiteltävässä asiassa yhteistyön puuttuminen ei koske kaikkia valmistajia/viejiä vaan vain osaa niistä. Yhtäältä perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdan sanamuoto ei kuitenkaan estä sitä, että unionin toimielimet voisivat todeta polkumyyntitullien kiertämisen tukeutumalla yhtäpitävien seikkojen kokonaisuuteen tilanteessa, jossa valmistajat/viejät, jotka edustavat merkittävää osaa kyseisen tavaran maahantuonnista unioniin, eivät ole tehneet yhteistyötä tai eivät ole tehneet riittävästi yhteistyötä tutkinnassa. Toisaalta tarve taata kaupan suojatoimenpiteiden tehokkuus perustelee myös nyt käsiteltävän asian kaltaisissa olosuhteissa sen, että mainituilla toimielimillä on oikeus tukeutua mainitunlaiseen yhtäpitävien seikkojen kokonaisuuteen, kun ne päätyvät katsomaan, että tulleja on kierretty mainitussa säännöksessä tarkoitetulla tavalla.

67 Vaikka unionin toimielimillä on oikeus tukeutua mainitunlaiseen yhtäpitävien seikkojen kokonaisuuteen, on kuitenkin niin, että perusasetuksen 13 artiklan 1 ja 3 kohdan mukaan mainituilla seikoilla on pyrittävä osoittamaan, että tämän tuomion 55 kohdassa luetellut neljä edellytystä täyttyvät. Kyseisistä edellytyksistä toisen osalta mainituilla toimielimillä on oltava tietoja, joilla pyritään näyttämään, että kaupan rakenteen muuttuminen johtuu käytännöstä, menettelystä tai toiminnasta, jolla ei ole muuta riittävää syytä tai taloudellista perustetta kuin tullin käyttöön ottaminen.

– Oikeudelliset virheet perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdan soveltamisessa

68 Se, onko, kuten Maxcom, neuvosto ja komissio väittävät, unionin yleisen tuomioistuimen päättelyssä oikeudellisia virheitä perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdan soveltamisessa siltä osin kuin kyseinen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 105 kohdassa, että neuvosto ei voinut todeta, että Chin Haur olisi harjoittanut jälleenlaivausta, ja näin ollen se on hyväksynyt kanteen ja kumonnut riidanalaisen asetuksen 1 artiklan 1 ja 3 kohdan siltä osin kuin se koskee mainittua yhtiötä, on määritettävä edellä esitettyjen näkökohtien valossa.

69 Maxcom, neuvosto ja komissio vetoavat ensinnäkin lähinnä siihen, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin on väittänyt, neuvosto on perustellusti voinut päätellä Chin Haurin harjoittaneen jälleenlaivausta sillä perusteella, ettei viimeksi mainittu ollut todellinen indonesialainen polkupyörien valmistaja ja ettei se harjoittanut perusasetuksen 13 artiklan 2 kohdassa vahvistetut raja-arvot ylittävää kokoonpanotoimintaa. Toiseksi Maxcom, neuvosto ja komissio moittivat unionin yleistä tuomioistuinta

siitä, että tämä on edellyttänyt unionin toimielimiltä, että ne osoittavat, että jokainen valmistaja/viejä tutkimuksen kohteena olleessa maassa harjoitti jälleenlaivaustoimintaa, ja siitä, että unionin yleinen tuomioistuin on siis kääntänyt todistustaakan. Kolmanneksi ne väittävät, että vaikka neuvoston päätelmät jälleenlaivauksesta olisivat virheellisiä, riidanalaisen asetuksen kumoaminen ei kuitenkaan olisi perusteltua.

70 Näillä väitteillä Maxcom, neuvosto ja komissio kyseenalaistavat unionin yleisen tuomioistuimen päättelyn, joka esitetään valituksenalaisen tuomion 95–105 kohdassa. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi kyseisissä kohdissa, ettei neuvostolla ollut riittävästi tietoja, joiden perusteella se olisi voinut todeta riidanalaisen asetuksen 62 perustelukappaleessa, ettei Chin Haurilla ollut riittävää tuotantokapasiteettia unioniin vietyjen määrien perustelemiseksi ja että se siis harjoitti jälleenlaivaustoimintaa. Kyseinen päätelmä perustuu kahteen toteamukseen. Yhtäältä unionin yleinen tuomioistuin on mainitun tuomion 96–102 kohdassa tutkinut perusteellisesti ne seikat, joita neuvostolla oli käytettävissään, ja todennut mainitun tutkimisen päätteeksi, etteivät mainitut seikat näyttäneet toteen jälleenlaivaustoiminnan harjoittamista. Toisaalta mainitun tuomion 103 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin on todennut, että neuvosto perusti päätelmänsä myös siihen, ettei Chin Haur missään vaiheessa esittänyt todisteita, joilla se olisi kyennyt näyttämään toteen, että se oli todellakin indonesialainen valmistaja tai että se täytti perusasetuksen 13 artiklan 2 kohdassa säädetyt perusteet. Unionin yleisen tuomioistuimen mukaan mainitusta toteamuksesta ei kuitenkaan voinut seurata, että Chin Haur harjoitti jälleenlaivaustoimintaa.

71 Ensinnäkin sen perustelun osalta, joka koski jälleenlaivaustoiminnan yksilöllisen arvioinnin vaatimusta ja joka on tutkittava ensin, tämän tuomion edellisestä kohdasta ilmenee, että unionin yleisen tuomioistuimen päättämä osittainen kumoaminen perustuu siihen, että riidanalaisen asetuksen 62 perustelukappaleen, joka koskee erityisesti Chin Haurin väitetysti harjoittamaa jälleenlaivaustoimintaa, osalta on havaittu virhe. Kyseinen 62 perustelukappale sisältyy mainitun asetuksen jaksoon, jonka otsikko on ”jälleenlaivaus” ja joka koskee tämän tuomion 55 kohdassa kuvatuista neljästä edellytyksestä toista.

72 Mainitussa jaksossa neuvosto on ensinnäkin ilmoittanut riidanalaisen asetuksen 61 perustelukappaleessa, että neljästä alun perin yhteistyössä toimineesta yrityksestä kolmen osalta tutkimuksessa ei tullut esiin jälleenlaivauskäytäntöjä. Sen jälkeen neuvosto on mainitun asetuksen 62 perustelukappaleessa katsonut, että neljännen yrityksen, eli Chin Haurin, osalta oli perusteltua soveltaa perusasetuksen 18 artiklaa. Neuvosto on lisäksi täsmentänyt, että tutkimuksessa kävi ilmi, että kyseinen yritys ei omistanut riittävästi tuotantovälineitä, jotta unioniin suuntautuvan viennin määrä raportointijaksolla olisi ollut perusteltua. Neuvosto on lisännyt, että koska muita perusteita ei esitetty, voidaan päätellä, että yritys osallistui kiertämiskäytäntöihin jälleenlaivauksen kautta. Lopuksi riidanalaisen asetuksen 64 perustelukappaleessa neuvosto katsoi, että Kiinasta peräisin olevien tuotteiden jälleenlaivaus Indonesian kautta voitiin vahvistaa. Se tukeutui tältä osin mainitun asetuksen 58 perustelukappaleessa esitettyyn päätelmään, joka koski Indonesian ja unionin välisen kaupan muutosta, riidanalaisen asetuksen 62 perustelukappaleessa esitettyihin Chin Hauria koskeviin toteamuksiin ja siihen, etteivät kaikki indonesialaiset valmistajat/viejät olleet ilmoittautuneet eivätkä kaikki olleet tehneet yhteistyötä.

73 Näin tehdessään osoittaakseen, että tämän tuomion 55 kohdassa mainituista neljästä edellytyksestä toinen täyttyi, neuvosto tukeutui muun muassa Chin Hauria yksittäisenä valmistajana/viejänä koskeviin tietoihin tukeakseen päätelmäänsä, joka koski Indonesiaa kokonaisuudessaan, kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 57 kohdassa korostanut.

74 Näin ollen on todettava Chin Haurin tavoin, että kun unionin yleinen tuomioistuin on kumonnut riidanalaisen asetuksen osittain sen vuoksi, että riidanalaisen asetuksen 62 perustelukappaleessa oli virhe, se ei ole vaatinut unionin toimielimiä näyttämään toteen, että kukin yksittäinen valmistaja/viejä harjoittaa jälleenlaivaustoimintaa eikä kääntänyt todistustaakkaa. Unionin yleinen tuomioistuin on vain ottanut huomioon sen, että kyseisen asetuksen 64 perustelukappaleessa esitetty toteamus

jälleenlaivaustoiminnan harjoittamisesta maassa perustui muun muassa Chin Hauria koskevaan toteamukseen, joka oli esitetty mainitun asetuksen 62 perustelukappaleessa, ja katsonut implisiittisesti, että ensimmäisen toteamuksen lainvastaisuudesta seurasi toisenkin toteamuksen lainvastaisuus.

75 Unionin yleisen tuomioistuimen ei siis voida väittää tehneen tältä osin oikeudellista virhettä. Tämä perustelu on näin ollen hylättävä perusteettomana.

76 Toiseksi niiden oikeudellisten virheiden osalta, jotka valittajien mukaan koskevat riidanalaisen asetuksen 62 perustelukappaleessa olevaa unionin yleisen tuomioistuimen päätelmää, on tarkastettava, perustuvatko tämän tuomion 70 kohdassa mainitut kaksi toteamusta, joihin kyseinen tuomioistuin on tukeutunut, kun se on päätynyt mainittuun lopputulemaan, perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdan oikeudellisesti virheelliseen soveltamiseen.

77 Ensinnäkin on totta, kuten unionin yleinen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomion 103 kohdassa, että pelkästään siitä seikasta, että Chin Haur ei ole toimittanut todisteita siitä, että se todellakin oli indonesialainen polkupyörien valmistaja tai että se on täyttänyt perusasetuksen 13 artiklan 2 kohdassa säädetyt kriteerit, ei seuraa, että mainittu yhtiö olisi harjoittanut jälleenlaivaustoimintaa.

78 Kuten mainitun tuomion 64 ja 67 kohdasta nimittäin ilmenee, yhtäältä ei ole mitään laillista olettamaa, jonka perusteella siitä, että asianomainen osapuoli ei tee yhteistyötä, voitaisiin suoraan päätellä, että polkumyyntitulleja kierretään, ja toisaalta unionin toimielimillä on oltava käytössään seikkoja, joilla pyritään osoittamaan, että kaupan rakenteen muutos johtuu käytännöstä, menettelystä tai toiminnasta, jolla ei ole muuta riittävää syytä tai taloudellista perustetta kuin tullin käyttöön ottaminen.

79 Näin ollen ei voida katsoa, että valituksenalaisen tuomion 103 kohdassa esitetty unionin yleisen tuomioistuimen toteamus olisi oikeudellisesti virheellinen.

80 Toiseksi siltä osin kuin on kyse unionin yleisen tuomioistuimen toteamuksesta, joka koskee neuvoston käytössä olleita seikkoja, tämän tuomion 66 kohdasta ilmenee, että mainitulla toimielimellä oli nyt käsiteltävässä asiassa oikeus tukeutua yhtäpitävien seikkojen kokonaisuuteen sen toteamiseksi, että Indonesian tasolla perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua tullien kiertämistä tapahtui.

81 Samoin tämän tuomion 63–66 kohdassa esitetyistä syistä unionin toimielimillä on oikeus, kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 78 kohdassa, tukeutua yhtäpitävien seikkojen kokonaisuuteen sen toteamiseksi, että yksittäinen valmistaja/viejä, joka ei ole tehnyt yhteistyötä tai joka ei ole tehnyt riittävästi yhteistyötä säännösten kiertämistä koskevassa tutkinnassa, on kiertänyt säännöksiä.

82 Koska nyt käsiteltävässä asiassa on siis selvää, kuten valituksenalaisen tuomion 86 kohdasta ilmenee, että Chin Haur ei ole tehnyt riittävästi yhteistyötä tutkinnassa, neuvostolla oli oikeus tukeutua yhtäpitävien seikkojen kokonaisuuteen sen toteamiseksi, että mainittu yhtiö oli kiertänyt polkumyyntitulleja.

83 Valituksenalaisen tuomion 96–102 kohdasta kuitenkin ilmenee, että riidanalaisen asetuksen 62 perustelukappaleessa olevan toteamuksen tueksi neuvosto on tukeutunut tiettyihin komission virkamiesten Chin Haurin tiloissa suoritetulla tarkastuskäynnillä kokoamiin tosiseikkoihin. Unionin yleinen tuomioistuin mainitsee erityisesti kyseisen tuomion 97 kohdassa seuraavat seikat: Chin Haurilla ei ollut koneita, joita tarvittiin valmistamaan riittävästi osia ilmoitettuihin määriin verrattuna; tietyt tuotantokoneet olivat uusia tai niitä ei ollut viime aikoina käytetty; Chin Haurilla ei myöskään ollut leikkaus- eikä hitsauslaitteita; käynnin aikana ei ollut ollut mahdollista nähdä alumiinivanteisiin käytettyjä raaka-aineita ja työstämättömiä runkoja; Chin Haurin tiloissa oli ollut kokonaisia polkupyöriä sisältäviä laatikoita, joihin oli tehty merkintä ”valmistettu Indonesiassa”, mainitsematta Chin Haurin kiinalaista tavarantoimittajaa, ja runkoja sisältäviä laatikoita, joissa ei ollut merkintää

alkuperästä; Chin Haurin tiloissa nähdyt rungot olivat tavarantoimittajien toimittamia ja valmiiksi maalattuja; Chin Haurin työntekijät eivät olleet kyenneet antamaan tuotantoprosessia koskevia selityksiä.

84 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi kuitenkin, etteivät mainitut seikat olleet omiaan osoittamaan sitä, että Chin Haur harjoitti jälleenlaivausta, vaikka se myönsikin mainitun tuomion 100 kohdassa, että tietyt seikat, kuten se, ettei Chin Haurin kiinalaista tavarantoimittajaa ollut mainittu missään tai että muutamat laatikot sisälsivät runkoja, joiden alkuperää ei ollut mainittu, myötävaikuttivat kantajan todellista toimintaa koskevien epäilyjen syntymiseen, ja näitä epäilyjä tuki se, ettei tämä koskaan perustellut vapautusta koskevissa lomakkeissa antamiaan lukuja.

85 Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 81 kohdassa, vaikka unionin yleinen tuomioistuin käyttikin termiä ”tiedot”, se epäsi tuolloin neuvostolta mahdollisuuden perustaa päätelmänsä yhtäpitävien seikkojen kokonaisuuteen ja edellytti, että mainittu toimielin esittää suoraa näyttöä siitä, että Chin Haur todella harjoittaa jälleenlaivaustoimintaa, mikä on ristiriidassa sen näyttökynnyksen kanssa, jota säännösten kiertämisen toteen näyttämiselle asetetaan siinä tapauksessa, että valmistaja/viejä ei tee yhteistyötä.

86 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 104 ja 105 kohdassa, että neuvosto ei voinut katsoa Chin Haurin harjoittavan jälleenlaivaustoimintaa, ja näin ollen hyväksyi kanteen sekä kumosi riidanalaisen asetuksen 1 artiklan 1 ja 3 kohdan siltä osin kuin se koski kyseistä yhtiötä.

87 Ensimmäinen valitusperusteiden ryhmä on näin ollen hyväksyttävä.

88 Kun edellä esitetty otetaan huomioon, valituksenalainen tuomio on kumottava eikä tämän valitusperusteiden ryhmän tai muiden valitusperusteiden ryhmien puitteissa esitettyjä muita perusteita ja väitteitä ole tarpeen tutkia.

Kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa

89 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisu kumotaan, unionin tuomioistuin voi itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen. Esillä olevassa asiassa tilanne on näin.

90 Koska unionin yleisen tuomioistuimen analyysi, joka koskee ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn ensimmäisen kanneperusteen toista osaa, on oikeudellisesti virheellinen – kuten muun muassa tämän tuomion 86 kohdasta ilmenee – on arvioitava Chin Haurin kyseisen osan yhteydessä esittämiä kolmea väitettä.

91 Mainittuja väitteitä on tutkittava tämän tuomion 54 kohdassa mieleen palautetun unionin tuomioistuimen sellaisen oikeuskäytännön valossa, jonka mukaan tuomioistuinvalvonnassa on rajoituttava tarkistamaan, että menettelysääntöjä on noudatettu, että riitautetun valinnan perustaksi hyväksytyt tosiseikat ovat aineellisesti paikkansapitäviä, että näitä tosiseikkoja arvioitaessa ei ole tehty ilmeistä virhettä ja että harkintavaltaa ei ole käytetty väärin.

92 Chin Haurin unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämä ensimmäinen väite on se, jonka perusteella unionin yleinen tuomioistuin virheellisesti hyväksyi ensimmäisen kanneperusteen toisen osan. Kyseisessä ensimmäisessä väitteessään Chin Haur väitti, että neuvosto oli tehnyt arviointivirheen katsoessaan riidanalaisen asetuksen 62 kohdassa, ettei kantajalla ollut riittävästi sellaista tuotantokapasiteettia, jolla olisi voitu perustella sen unioniin suuntautuvan viennin määriä.

93 Tältä osin on muistutettava, kuten tämän tuomion 55–66 kohdassa ja 81 ja 82 kohdassa esitetyistä näkökohdista ilmenee, että nyt käsiteltävässä asiassa unionin toimielimillä olevaa todistustaakkaa oli lievennetty ja että ne saattoivat siis tukeutua yhtäpitävien seikkojen kokonaisuuteen osoittaakseen, että Chin Haur harjoitti kiertämistoimintaa, etenkin jälleenlaivausta.

94 Yhtäältä unionin yleisen tuomioistuimen esiin tuomista tosiseikoista ja erityisesti valituksenalaisen tuomion 97 ja 100 kohdasta ilmenee, että oli olemassa lukuisia seikkoja, joiden perusteella neuvostolla saattoi olla oikeutettuja epäilyksiä Chin Haurin todellisesta toiminnasta. Mainitut seikat on palautettu mieliin tämän tuomion 83 ja 84 kohdassa. Toisaalta – kuten valituksenalaisen tuomion 118 kohdasta ilmenee – on selvää, että Chin Haur on vienyt suuria määriä polkupyöriä unioniin ilman, että se kykenisi osoittamaan niiden alkuperää.

95 Näin ollen on katsottava, että neuvostolla oli käytössään yhtäpitävien seikkojen kokonaisuus, jonka perusteella se saattoi ilmeistä arviointivirhettä tekemättä päätellä, että Chin Haur harjoitti jälleenlaivaustoimintaa.

96 Tästä seuraa, että ensimmäisen kanneperusteen toisen osan ensimmäinen väite on hylättävä perusteettomana.

97 Toisessa väitteessään Chin Haur tuo esiin, että neuvosto on tehnyt oikeudellisen virheen päätellessään jälleenlaivauksen olemassaolon pelkästään kaupan rakenteen muuttumisesta. Neuvosto ei ole Chin Haurin mukaan myöskään osoittanut syy-yhteyttä kyseisen toiminnan ja väitetyn kaupan rakenteen muuttumisen välillä.

98 Tältä osin on ensinnäkin todettava, että riidanalaisen asetuksen 64 perustelukappaleesta ilmenee, ettei neuvosto ole päätellyt jälleenlaivauksen olemassaoloa pelkästä Indonesian ja unionin välisen kaupan rakenteen muuttumisesta. Neuvosto on mainitussa perustelukappaleessa korostettuaan, että tällainen muutos on tapahtunut, näin ollen sen jälkeen ilmoittanut katsoessaan, että jälleenlaivausta tapahtui Indonesian tasolla, tukeutuvansa yhtäältä Chin Hauria koskeviin toteamuksiin ja toisaalta siihen, etteivät tietyt indonesialaiset valmistajat/viejät olleet tehneet yhteistyötä. Näin menetellessään se on tehnyt johtopäätöksiä kyseisen asetuksen 62 ja 63 perustelukappaleissa esitetyistä toteamuksista, mikä ilmenee sanavalinnasta ”kun otetaan huomioon”, jolla mainitun asetuksen 64 perustelukappale alkaa.

99 Kuten tämän tuomion 95 kohdasta kuitenkin ilmenee, Chin Hauria koskevissa toteamuksissa ei ole tehty mitään ilmeistä arviointivirhettä.

100 Näin ollen on katsottava, että neuvostolla oli käytössään tämän tuomion 55–66 ja 81 ja 82 kohdassa esitettyjen näkökohtien mukaan riittävien, yhtäpitävien seikkojen kokonaisuus, jotta se saattoi todeta, että Indonesian tasolla oli kiertämiskäytäntöjä, eikä se ole tehnyt tältä osin mitään oikeudellista virhettä eikä ilmeistä arviointivirhettä.

101 Toiseksi siltä osin kuin on kyse väitteestä, jonka mukaan neuvosto on tehnyt siinä virheen, kun se ei ole osoittanut syy-yhteyttä jälleenlaivaustoiminnan ja kaupan rakenteen muuttumisen välillä, riittää, kun todetaan, että neuvosto on osoittanut riidanalaisen asetuksen 58, 64 ja 92 perustelukappaleessa, että Indonesian ja unionin välisen kaupan rakenne on muuttunut, että Indonesian tasolla oli kiertämiskäytäntöjä ja ettei muuta taloudellista perustetta ollut kuin polkumyyntitullin määrääminen.

102 On täsmennettävä, että osoittaakseen mainitun taloudellisen perusteen puuttumisen neuvosto lähtökohtaisesti tarkastaa, onko kaupan rakenteen muuttumiselle ja kiertämiskäytännöille olemassa uskottava vaihtoehtoinen selitys, mikä käytännössä tarkoittaa sen selvittämistä, onko olemassa seikkoja, jotka ovat omiaan estämään syy-yhteyden muodostumisen kyseisen muutoksen ja kiertämiskäytäntöjen välille.

103 On kuitenkin todettava, että unionin yleinen tuomioistuin on oikeudellista virhettä tekemättä hylännyt ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisen osan yhteydessä valituksenalaisen tuomion 53–70 kohdassa Chin Haurin väitteet, jotka koskevat yhtäältä neuvoston toteamusta, joka koskee kaupan rakenteiden muuttumista, ja toisaalta sitä, että neuvosto ei olisi ottanut huomioon säännösten kiertämisen kanssa vaihtoehtoisia selityksiä. Tämän tuomion 100 kohdassa on lisäksi todettu, että kiertämiskäytäntöjen olemassaoloa koskevan toteamuksen osalta ei ole tapahtunut mitään ilmeistä arviointivirhettä. Näin ollen on katsottava, että neuvosto on vahvistanut syy-yhteyden jälleenlaivaustoiminnan ja Indonesian ja unionin välisen kaupan rakenteen muuttumisen välillä.

104 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 122 kohdassa, missään tapauksessa Chin Haurin väitteitä, joiden mukaan kaupan rakenteen muutokset voivat johtua tuotantokapasiteetin lisääntymisestä Indonesiassa, Kiinan viennin siirtymisestä muihin Aasian maihin tai siitä, että muiden Aasian maiden, kuten Indonesian, valmistajat ovat käyttäneet Kiinan unioniin suuntautuvan viennin vähentymistä hyväkseen kasvattaakseen markkinaosuuttaan siellä, ei ole tuettu millään todisteilla.

105 Tästä seuraa, että ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn ensimmäisen kanneperusteen toisen osan toinen väite on hylättävä perusteettomana.

106 Kyseisen kanneperusteen kolmannessa väitteessä Chin Haur katsoo, että toimitettujen tietojen olisi muiden todisteiden puuttuessa pitänyt olla perusasetuksen 18 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja käytettävissä olevia tietoja.

107 Tältä osin on todettava yhtäältä, kuten unionin yleinen tuomioistuin on huomauttanut muun muassa valituksenalaisen tuomion 86 ja 142 kohdassa, että Chin Haurin toimittamat tiedot olivat puutteellisia ja ristiriitaisia eikä niitä voitu tarkistaa. Toisaalta tämän tuomion 95 ja 100 kohdasta ilmenee, että neuvostolla oli käytössään riittävästi seikkoja, jotta se saattoi katsoa, että jälleenlaivaustoimintaa oli harjoitettu.

108 Tästä seuraa, että ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn ensimmäisen kanneperusteen toisen osan kolmas väite ja koko kanne on hylättävä perusteettomina.

Oikeudenkäyntikulut

109 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan silloin, kun valitus on perusteltu ja unionin tuomioistuin ratkaisee itse riidan lopullisesti, se päättää oikeudenkäyntikuluista. Tämän työjärjestyksen 138 artiklan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

110 Koska Maxcom, neuvosto ja komissio ovat vaatineet Chin Haurin velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asian, Chin Haur on velvoitettava korvaamaan ensimmäisessä oikeusasteessa asiassa T-412/13 käydyssä oikeudenkäynnissä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut sekä tästä muutoksenhausta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

111 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan mukaan, jota myös sovelletaan valituksen käsittelyyn saman työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, asiassa väliintulijoina olleet jäsenvaltiot ja toimielimet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

112 Näin ollen komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan muutoksenhakumenettelyssä asioissa C-247/15 P ja C-259/15 P sekä ensimmäisessä oikeusasteessa asiassa T-412/13 käydyssä oikeudenkäynnissä aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista. Sitä vastoin – kun otetaan huomioon tämän

tuomion 109 kohdassa mainitut säännökset – komissio on vaatinut asiassa C-253/15 P Chin Haurin velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja, koska Chin Haur on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut muutoksenhakumenettelyssä C-253/15 P.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Unionin yleisen tuomioistuimen 19.3.2015 antama tuomio Chin Haur Indonesia vastaan neuvosto (T-412/13, EU:T:2015:163) kumotaan.**

2) **Chin Haur Indonesia PT:n unionin yleisessä tuomioistuimessa asiassa T-412/13 nostama kumoamiskanne hylätään.**

3) **Chin Haur Indonesia PT velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Maxcom Ltd:lle ja Euroopan unionin neuvostolle ensimmäisessä oikeusasteessa asiassa T-412/13 käydyssä oikeudenkäynnissä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut sekä muutoksenhausta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

4) **Chin Haur Indonesia PT velvoitetaan korvaamaan Euroopan komissiolle asiassa C-253/15 P muutoksenhausta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

5) **Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan muutoksenhakumenettelyssä asioissa C-247/15 P ja C-259/15 P sekä ensimmäisessä oikeusasteessa asiassa T-412/13 käydyssä oikeudenkäynnissä aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista.**

Allekirjoitukset